

„Kender De denne?“ spurgte hun, og et Brus af falske Toner hamredes op af Klaverets Dyb. — „Waldtraum“, forklarede hun midt under Udførelsen.

Men Per var paany blevet tavs og indadvendt. Det var ham paafaldende, at hun ikke viste mere Interesse for et ulykkeligt Menneske, der dog havde hørt til hendes Omgang, havde været hendes ydmyge Beundrer, ja hendes Balkavalier, endnu Natten før han aflivede sig. Som noget ubestemmelig sort og uhyggeligt flagrede den Mistanke ind i hans Bevidsthed: kunde Neergaard have været noget mere? Var hendes Ligegyldighed forstilt? Men han fik ikke Tid til andet end netop at gribe Tanken i Flugten. Foruroliget af hans Tavshed havde Fru Engelhardt pludselig afbrudt sit Spil og rejst sig, bagfra lagde hun nu sine Arme om hans Hals og tvang hans Hoved bagover, saa deres Øjne mødtes. Nej, det er umuligt! tænkte Per, da han saa Smilet i hendes Blik. Og nu dalede blide, bedøvende Kys ned paa hans Pande, hans Haar og paa begge hans Øjne . . . indtil hendes Læber med pludselig Vildskab søgte hans Mund og sugede sig fast der. Saa hviskede hun ham noget i Øret, og han rejste sig. Uden at ville vente paa Kaffen slog hun selv Kaaben om sig, mens Per afgjorde Regningen, hvorefter de skyndte sig ned til den hidkaldte Droske. Tæt omslyngede, med Læbe mod Læbe, kørte de hen til et Hotel, i hvis Bog de lod sig indskrive som Hr. og Fru Svendsen fra Aarhus.

Men Gang efter Gang i Nattens Løb, mens Per laa vaagen i det halvt oplyste Hotelkammer, sneg den sorte Mistanke sig atter over ham og knugede ham tilsidst som et Mareridt. Han gennemgik paany i Tankerne hine Nattetimer i Neergaards Stue, erindrede sig de Ord, der var talt, og som han dengang ikke havde tillagt nogen Betydning. Og med uhyggelig Klarhed gennemskuede han efterhaanden alt: den Kvinde, som laa der og sov ved hans Side, hørte ogsaa med til de Efterladenskaber, Neergaard havde givet ham i Arv og Eje, — ja hun havde været selve denne Mands „Skæbne“ og havde ved sin Utaknemlighed drevet ham i Døden.

Og han — han selv — var hendes Medskyldige!

Det var for hans overophidsede Sanser, som om den Dødes Skygge bevægede sig omkring i Rummet. Overalt dukkede hans nøgne Hoved frem af Halvmørket og saa hen paa ham med sit spotske Vemod. Og *der*, ved hans Side, laa hun,